

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci

žalobce: **Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost**,
sídlem Sokolovská 217/42, Praha 9,
zastoupený JUDr. Jaromírem Císařem, advokátem,
CÍSAŘ, ČEŠKA, SMUTNÝ s.r.o., advokátní kancelář,
sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4,

proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**,
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno,

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R297/2015/VZ-36560/2016/323/EBr ze dne 2.9.2016,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R297/2015/VZ-36560/2016/323/EBr ze dne 2.9.2016, kterým byl zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno předchozí prvostupňové rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 28.8.2015, č.j. ÚOHS-S0861/2014/VZ-25261/2015/512/PMu.

I. Shrnutí podstaty věci

2. Žalovaný prvostupňovým rozhodnutím rozhodl o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu a uložil žalobci, jako zadavateli veřejné zakázky „*Výstavba metra V.A (Dejvická – Motol) stavební část*“, pokutu ve výši 8 500 000 Kč. Žalobce se podle žalovaného dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“), tím, že hodnocení nabídek stanovil podle dílčího hodnotícího kritéria „Plán organizace výstavby“, aniž by uvedl dostatečné upřesňující údaje tak, aby byl předem znám způsob hodnocení podle tohoto dílčího kritéria.

3. Předseda žalovaného poté žalobou napadeným rozhodnutím toto prvostupňové rozhodnutí potvrdil a žalobcem podaný rozklad zamítl. Závěry žalovaného nyní žalobce napadá žalobou; domáhá se zrušení napadeného i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí.

II. Shrnutí procesního postojе žalobce

4. Žalobce namítá, že jako zadavatel postupoval v souladu se ZVZ. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť správní řízení trpí závažnými procesními vadami, závěry uvedené v napadeném rozhodnutí nemají oporu ve správním spisu, napadené rozhodnutí není relevantním způsobem odůvodněno a došlo též k porušení zásady přiměřenosti správních sankcí. Podle žalobce žalovaný v průběhu správního řízení stanovoval žalobci „absurdně krátké“ lhůty pro uplatnění práv; nadto podle žalobce žalovaný před dalším postupem ani nevyčkal na uplynutí těchto krátkých lhůt.

5. Žalovaný stanovil žalobci pětidenní lhůtu pro navržení důkazů, činění jiných návrhů a pro vyjádření stanoviska; dva dny z této lhůty dle žalobce připadaly na nepracovní dny. Takto krátké lhůty neodpovídaly složitosti a významu věci. Stanovená pětidenní lhůta byla navíc podle žalobce fakticky zkrácena, neboť bylo doručováno žalobci a nikoli jeho zmocněnci, navíc před státním svátkem. To podle žalobce signalizuje, že žalovaný „...nehodlá ve svém rozhodnutí zohlednit jakékoliv argumenty, které by mohly být předloženy, ani nehodlá provést nezbytné důkazy pro zjištění skutkového stavu...“. Žalobce dále namítá, že o jeho žádosti o prodloužení pětidenní lhůty bylo žalovaným rozhodnuto až v posledním dni této pětidenní lhůty; žalobce proto již v této době musel mít připraveno stanovisko spolu s návrhy důkazů. Žalobce dále namítá, že i osmidenní lhůta k vyjádření k podkladům rozhodnutí, kterou žalovaný stanovil žalobci, byla nepřiměřeně krátká. Žalovaný podle žalobce pochybil také tím, že nejprve návrhy žalobce na provedení důkazů odmítl a shromažďování podkladů pro rozhodnutí ukončil a až měsíc poté se seznámil s vyjádřením

žalobce. Spolu s přípisem, kterým byla opravena písařská chyba v oznámení o zahájení správního řízení, byla žalovaným stanovena nová lhůta pro vyjádření a navržení důkazů; před uplynutím této lhůty vydal žalovaný usnesení, kterým bylo oznámeno, že žalovaný opět ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí – i v této fázi správního řízení tedy žalobce nedostal dostatečný prostor pro vyjádření. Samotná lhůta k seznámení s podklady rozhodnutí a k případnému vyjádření (3 dny) byla navíc podle žalobce zjevně nepřiměřená. Žalobce dále namítá, že jemu stanovené krátké lhůty nekorespondují s délkou řízení v rámci prvostupňového řízení, neboť prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až za 252 dnů od zahájení správního řízení. Napadené rozhodnutí pak bylo vydáno až za 355 dnů od zahájení správního řízení, což podle žalobce potvrzuje složitost celé věci. V replice pak žalobce dodává, že možnost činit podání i po uplynutí lhůt stanovených žalovaným nemůže nahradit časový prostor nezbytný zejména v úvodu správního řízení, kdy je třeba nastudovat podklady, zvážit vhodnou argumentaci a navrhnout důkazy.

6. Závěry v napadeném rozhodnutí nemají podle žalobce oporu ve správním spisu, neboť žalobce předložil odborná vyjádření doc. Ing. Pavla Svobody, CSc. a Mgr. Ing. Tomáše Rybky, ze kterých je patrné, že „...*způsob hodnocení podle dílčího hodnotícího kritéria Plán organizace výstavby je stručný, ale uchazečům o veřejnou zakázku, kteří jsou odborníky z oblasti přípravy staveb, podává dostatečnou informaci pro zpracování nabídek. Použitý pojem je pracovníkům přípravy staveb dobře znám a je pro ně jednoznačný...*“. Pro posouzení dostatečnosti či naopak nedostatečnosti žalobcem poskytnutých informací je podle žalobce rozhodný pohled odborníků v daném oboru. Podle žalobce sice postup hodnocení dílčího hodnotícího kritéria nebyl v zadávací dokumentaci uveden podrobně, odborníkům z oblasti stavebnictví přesto bylo zřejmé, jaké dokumenty mají být v rámci plánu organizace výstavby zpracovány, neboť podle žalobce jde o pojem v praxi běžně užívaný. Žalobce také namítá, že správní spis neobsahuje jediný podklad, který by podporoval závěr žalovaného o tom, že popis postupu hodnocení dílčího hodnotícího kritéria byl nesrozumitelný a nedostatečný. To, že postup žalobce nemohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, podle žalobce dokládá také odborné vyjádření doc. Ing. Matouše Hilara, Ph.D. I kdyby postup hodnocení nabídek byl v zadávací dokumentaci popsán nedostatečně, nemohlo toto pochybení podle žalobce podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, jelikož dodavatelé, kteří si vyzvedli zadávací dokumentaci, ale nepodali nabídku, nedisponovali dostatečnými zkušenostmi s obdobně rozsáhlými a technologicky náročnými zakázkami. Dodavatelé, kteří si zadávací dokumentaci nevyzvedli, na trhu v České republice podle žalobce nepůsobí; v rámci Evropy byli tito dodavatelé vytíženi jinými významnými liniovými stavbami (CrossRail v Londýně či Gotthardský bázový tunel ve Švýcarsku). Navíc podle žalobce je velmi nepravděpodobné, aby dodavatelé, kteří si zadávací dokumentaci vůbec nevyzvedli – a nemohli se tak s obsahem zadávací dokumentace seznámit – byli odrazeni od účasti v zadávacím řízení informacemi obsaženými v zadávací dokumentaci. V replice žalobce namítá, že obsah odborného pojmu „Plán organizace výstavby“ je stěžejní, neboť tento pojem zahrnuje jednoznačná a zpětně přezkoumatelná pravidla, „...*jak tento plán v minimální úrovni, resp. standardně či nadstandardně zpracovat...*“.

7. Podle žalobce je „Plán organizace výstavby“ odborným pojmem a k posouzení jeho pojmového obsahu je třeba odborných znalostí. Žalovaný si proto měl opatřit odborné podklady, neboť žalovaný nemá v posuzované oblasti dostatečné odborné znalosti. Žalovaný si odborné podklady neopatřil ani nepřihlédl k žalobcem předloženým podkladům; podle žalobce jsou pak „...*jakékoliv další úvahy žalovaného či jeho předsedy pouze neodbornými spekulacemi, které nemohou odůvodnit jakýkoliv právně závazný výrok napadeného rozhodnutí potvrzující prvostupňové rozhodnutí...*“. Bez znalosti

významu pojmu „Plán organizace stavby“ nelze – jak to podle žalobce učinil žalovaný – přistoupit k posouzení dostatečnosti žalobcem vymezeného postupu hodnocení v zadávací dokumentaci. Žalovaný si tedy podle žalobce měl zajistit odborná vyjádření nebo znalecké posudky. Pokud tak žalovaný neučinil, měl se alespoň řádně vypořádat se žalobcem předloženými důkazy, což podle žalobce neučinil. Žalovaný podle žalobce vůbec nezjistil obsah pojmu „Plán organizace výstavby“ a závěry žalovaného či jeho předsedy tak jsou nepodložené a nedostatečně odůvodněné. Žalovaný se podle žalobce nijak nevypořádal s námitkou žalobce týkající se porovnání postupu hodnocení dílčího hodnotícího kritéria Plán organizace výstavby ve veřejné zakázce „Výstavba metra V.A (Dejvická – Motol) stavební část“ a ve veřejné zakázce „Výstavba metra V.A (Dejvická – Motol) technologická část“. Žalovaný tak podle žalobce rozhodoval v obdobné věci odlišně bez doložení materiální odlišnosti. Žalobce dále namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s důkazem – odborným vyjádřením doc. Ing. Pavla Svobody, CSc.

8. Žalobce dále namítá, že uložená pokuta je zjevně nepřiměřená a je jedna z nejvyšších, kterou žalovaný kdy uložil. Žalovaný podle žalobce pracoval pouze s potencialitou možného omezení účasti dalších dodavatelů v zadávacím řízení i s potencialitou škodlivého vlivu jednání žalobce, přestože z vyjádření doc. Ing. Matouše Hilara, Ph.D., které žalobce předložil, vyplývá, že postup žalobce nemohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky. Žalovaným stanovená sankce podle žalobce neodpovídá „nulové škodlivosti jednání žalobce“.

9. Žalobce tedy navrhuje napadené i jemu předcházející rozhodnutí zrušit, eventuálně navrhuje snížit uloženou pokutu či od jejího uložení upustit, a na tomto procesním postoji setrval v průběhu celého řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

10. Podle žalovaného je napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí správné. Žalovaný ve vyjádření k žalobě dále uvedl, že by ve správním řízení zohlednil i ty úkony žalobce, které by byly učiněny po stanovené lhůtě, neboť ve správním řízení měla být uložena povinnost z moci úřední. Ze správního spisu ani z tvrzení žalobce podle žalovaného nevyplývá, že by v souvislosti se lhůtami – podle žalovaného přiměřenými – došlo k odmítnutí navrženého důkazního prostředku či jakéhokoli vyjádření. Jestliže byla lhůta stanovena na více než 5 dnů, pak je podle žalovaného nevyhnutelné, aby takto stanovená lhůta zahrnovala i nepracovní dny. Ve vztahu k otázce podrobné znalosti obsahu pojmu „Plán organizace výstavby“ žalovaný uvedl, že nebylo „až tak podstatné“, co přesně bylo obsahem tohoto pojmu, nýbrž to, které okolnosti žalobce – jako zadavatel – v rámci tohoto dílčího kritéria bude hodnotit příznivěji a které méně příznivě. Podle žalovaného tedy „...nebylo pro nyní projednávaný případ vůbec potřebné zjišťovat názory odborné veřejnosti, přičemž ani důkazy znaleckými posudky nebyly na místě...“. Podstatnými důkazy v nyní posuzované věci jsou podle žalovaného relevantní části zadávací dokumentace a nikoli odborná vyjádření poskytnutá žalobcem. Odborné stanovisko doc. Ing. Matouše Hilara, Ph.D. obsahuje podle žalobce „...nepodložené spekulace, které nemají oporu ani v zadávací dokumentaci k veřejné zakázce, ani v jiných dokumentech se k této veřejné zakázce vztahujících...“. Podle žalovaného nelze vyloučit potenciální možnost podstatného ovlivnění výběru nejhodnější nabídky pochybením žalobce. Ve vztahu k žalobcem namítanému nedostatečnému odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že i kdyby všichni uchazeči o veřejnou zakázku znali obsah pojmu „Plán organizace výstavby“, samotné vymezení způsobu hodnocení tohoto dílčího kritéria v zadávacích

podmínkách nebylo dostatečně srozumitelné a jasné. Podle žalovaného tedy nebyly nutné odborné znalosti, jak namítá žalobce. Žalovaný dále uvedl, že v napadeném rozhodnutí jsou uvedeny rozdíly mezi veřejnou zakázkou „Výstavba metra V.A (Dejvická – Motol) technologická část“ a veřejnou zakázkou v nyní posuzované věci. K namítané nepřiměřenosti uložené pokuty žalovaný uvádí, že již pouhá potencialita ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky představuje naplnění materiálního znaku správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ.

11. Žalovaný tedy navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné. I žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejšími soudem.

IV. Posouzení věci

12. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“) a včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

13. Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s. Zdejší soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

IV.1.

14. Zdejší soud musel na základě uplatněné žalobní argumentace nejprve posoudit, zda lhůty k provedení úkonu dle § 39 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), které žalovaný stanovil žalobci v průběhu prvostupňového správního řízení, byly přiměřené či nikoli.

15. Z doručky oznámení o zahájení správního řízení ze dne 23.10.2014, č.j. ÚOHS-S861/2014/VZ-22449/2014/512/PMu, zdejšímu soudu vyplývá, že správní řízení zahájené z moci úřední bylo zahájeno doručením oznámení o zahájení řízení dne 24.10.2014 žalobci. Usnesením ze dne 27.10.2014, č.j. ÚOHS-S861/2014/VZ-22660/2014/512/PMU, stanovil žalovaný žalobci lhůtu do 3.11.2014 pro úkony dle § 36 odst. 1 správního řádu. Usnesení bylo žalobci doručeno prostřednictvím datové schránky dne 29.10.2014. Žalobci tak byla žalovaným poskytnuta lhůta pro úkony dle § 36 odst. 1 správního řádu v délce pěti dnů (z toho dva dny byly nepracovní). Následující den – 30.10.2014 – požádal žalobce o prodloužení žalovaným určené lhůty o dva týdny do 18.11.2014. Žalovaný usnesením ze dne 3.11.2014, č.j. ÚOHS-S861/2014/VZ-23219/2014/512/PMU, stanovenou lhůtu prodloužil o týden do 10.11.2014. Usnesení o prodloužení lhůty bylo žalobci doručeno dne 3.11.2014, tedy poslední den původně stanovené lhůty dle usnesení ze dne 27.10.2014. Dne 10.11.2014 v 21:59 hod. – poslední den žalovaným dodatečně stanovené lhůty pro úkony dle § 36 odst. 1 správního řádu – zaslal žalobce prostřednictvím e-mailu vyjádření ve smyslu § 36 odst. 1 a 2 správního řádu. Ve vyjádření žalobce mimo jiné uvedl, že žalovaný v oznámení o zahájení

správného řízení ze dne 23.10.2014 chybně odkazoval na § 44 odst. 3 písm. h) ZVZ, přestože správně měl žalovaný odkazovat na § 44 odst. 3 písm. f) ZVZ.

16. Usnesením ze dne 19.11.2014, č.j. ÚOHS-S861/2014/VZ-24046/2014/512/PMu, žalovaný stanovil žalobci lhůtu sedm dnů ode dne doručení tohoto usnesení (19.11.2014) k tomu, aby se žalobce vyjádřil k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správného řádu; poslední den lhůty byl tedy žalovaným stanoven ke dni 26.11.2014. Dne 26.11.2014 zaslal žalobce žalovanému „Vyjádření zadavatele k podkladům pro rozhodnutí“. Součástí vyjádření žalobce bylo také odborné stanovisko doc. Svobody. Následující den (27.11.2014) po uplynutí lhůty pro vyjádření k podkladům dle § 36 odst. 3 správného řádu žalobce své vyjádření doplnil o odborné stanovisko Mgr. Ing. Rybky (VPÚ DECO PRAHA a.s.).

17. Sdělením k oznámení zahájení správného řízení ze dne 10.12.2014, č.j. ÚOHS-S861/2014/VZ-26267/2014/512/PMu, žalovaný žalobci sdělil, že v oznámení o zahájení správného řízení ze dne 23.10.2014 žalovaný chybně odkazoval na § 44 odst. 3 písm. h) ZVZ namísto na § 44 odst. 3 písm. f) ZVZ. Z tohoto důvodu usnesením ze dne 10.12.2014, č.j. ÚOHS-S861/2014/VZ-26273/2014/512/PMu, určil žalovaný žalobci novou lhůtu do 16.12.2014 pro úkony dle § 36 odst. 1 a odst. 2 správného řádu. Následně usnesením ze dne 16.12.2014, č.j. ÚOHS-S861/2014/VZ-27057/2014/512/PMu, žalovaný určil žalobci lhůtu dle § 36 odst. 3 správného řádu k vyjádření k podkladům rozhodnutí do 19.12.2014. Dne 16.12.2014 zaslal žalobce žalovanému „Dodatečné vyjádření zadavatele“, ve kterém zrekapituloval závěry vyplývající z odborných stanovisek doc. Svobody a Mgr. Ing. Rybky. Žalobce dále v dodatečném vyjádření uvedl, že mu ze strany žalovaného nebyl dán dostatečný časový prostor pro zajištění dalších odborných vyjádření. Dne 19.12.2014 zaslal žalobce žalovanému „Vyjádření zadavatele k podkladům rozhodnutí“; přílohou vyjádření žalobce bylo odborné posouzení zpracované doc. Svobodou. Ve vyjádření ze dne 19.12.2014 žalobce opětovně upozornil žalovaného na nedostatečně dlouhé lhůty.

18. Tři měsíce po uplynutí lhůty dle § 36 odst. 3 správného řádu (dne 20.3.2015) zaslal žalobce žalovanému „Doplnění vyjádření“, jehož přílohou byl seznam souběžně realizovaných významných podzemních liniových staveb. Dne 7.5.2015 pak žalobce doručil žalovanému „Doplnění podkladů pro rozhodnutí“; přílohou tohoto podání bylo „Odborné vyjádření k okruhu potenciálních dodavatelů veřejné zakázky“ vypracované doc. Hilarem.

19. Správní řízení bylo tedy zahájeno dne 24.10.2014, prvostupňové rozhodnutí bylo vypraveno dne 28.8.2015, napadené rozhodnutí bylo vypraveno dne 2.9.2016. Prvostupňové rozhodnutí tedy bylo vydáno 10 měsíců po zahájení správného řízení, napadené rozhodnutí pak bylo vydáno po roce a 10 měsících po zahájení správného řízení.

20. Podle § 39 odst. 1 správného řádu určí správní orgán účastníkovi správného řízení přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Nelze přehlédnout, že i nyní posuzovaná věc je trestní věcí ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a žalovaný proto byl povinen poskytnout žalobci přiměřený čas k přípravě „obhajoby“ (čl. 6 odst. 3 písm. b/ Úmluvy či čl. 40 odst. 3 Listiny). Podle § 71 odst. 3 písm. a) správného řádu byl žalovaný

povinen – s ohledem na složitost věci – vydat rozhodnutí nejpozději do 60 dnů od zahájení správního řízení.

21. Na jedné straně stojí zájem účastníka řízení na tom, aby správním orgánem stanovená lhůta byla dostatečně dlouhá na to, aby účastník řízení mohl řádně uplatnit svoje procesní práva; na straně druhé pak stojí povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí v pořádkové lhůtě. Při konfliktu rizika nedostatečné lhůty k uplatnění procesních práv na straně jedné a nedodržení pořádkové lhůty pro vydání rozhodnutí na straně druhé je podle zdejšího soudu podstatné, zda stanovená lhůta byla dostatečně dlouhá na to, aby účastník řízení mohl řádně uplatnit svoje procesní práva; porušení tohoto pravidla by potřebou rozhodnout v pořádkové lhůtě podle § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu nemohlo být nikdy odůvodněno.

22. Pokud jde o dostatečnost žalovaným stanovených lhůt, zdejší soud vychází z toho, že ze shora nastíněné rekapitulace průběhu správního řízení před žalovaným *prima vista* neplyne, že by žalobce byl při volbě svých kroků v rámci procesní aktivity veden snahou o oddalování vydání prvostupňového rozhodnutí. Z „Doplnění vyjádření“ ze dne 20.3.2015 a „Doplnění podkladů“ ze 7.5.2015 je patrné, že žalobce průběžně doplňoval svoji argumentaci o další odborná vyjádření, jež se po stránce materiální věci týkala. Dále zdejší soud vychází z toho, že při stanovení lhůty k provedení úkonu je správní orgán povinen zásadně přihlídnout k možnosti, že usnesení, kterým byla účastníkovi řízení stanovena lhůta k provedení úkonu, bude doručeno až fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu. V nyní posuzované věci bylo uplynutí některých lhůt – a to lhůt relativně velmi krátkých – stanoveno ke konkrétnímu dni. Takto stanovený konec lhůt by při hypotetickém doručování písemností fikcí nastal před samotným doručením usnesení, kterým byla lhůta stanovena. Z doručenek, které procházejí správním spisem, je patrné, že žalobce přebíral písemnosti od žalovaného průběžně a bezodkladně, pokud by však byly písemnosti doručovány fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu, některé lhůty stanovené žalobci by uplynuly dříve, než by žalobce vůbec mohl využít svých práv dle § 36 odst. 1 a 2 nebo § 36 odst. 3 správního řádu. Takový postup představuje vadu řízení. Žalovaný tedy podle zdejšího soudu v principu pochybil, jestliže určoval žalobci relativně krátké lhůty k provedení úkonů dle § 36 odst. 1 a 2 či § 36 odst. 3 správního řádu, jež byly ohraničeny pevným datem, o němž nemohlo být předem najisto postaveno, že k tomuto datu příslušná lhůta vůbec počne běžet. Jak je již shora uvedeno, okolnost, že byl žalovaný svázán pořádkovými lhůtami dle § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu pro vydání rozhodnutí, neznamená, že by žalovaný mohl rezignovat na žalobcovo právo na účinnou obhajobu; nelze navíc přehlédnout, že žalovaný vydal (prvostupňové) rozhodnutí až po 10 měsících po zahájení správního řízení, a tedy argument potřebou dodržet uvedenou pořádkovou lhůtu se tu uplatnit nemůže, nadto i okolnost, že žalovaný opravil chybný odkaz na ustanovení ZVZ až po několika týdnech, přestože jej na tuto skutečnost žalobce upozornil již dne 10.11.2014, může indikovat, že žalovaný nebyl od počátku veden snahou o vydání prvostupňového rozhodnutí ve lhůtách dle § 71 správního řádu. Žalovanému tedy podle zdejšího soudu nic nebránilo, aby žalobci poskytl delší lhůty k realizaci jeho procesních práv, a to lhůty vázané na doručení usnesení, jimiž byly lhůty stanoveny, a zdejší soud by to pokládal i za postup žádoucí.

23. Zdejší soud tedy dává žalobci zapravdu v tom, že v nyní posuzované věci určil žalovaný dle § 39 odst. 1 správního řádu žalobci opakovaně a nikoli nezbytně velmi krátké lhůty k provedení úkonu, přestože posuzovaná věc byla zjevně – jak plyne přinejmenším z celkové délky řízení před žalovaným – složitá a žalobce žádal žalovaného o poskytování delších lhůt k provedení úkonů dle

§ 36 odst. 1 a 2 nebo § 36 odst. 3 správního řádu. Podle zdejšího soudu to však přesto nezasáhlo do práva žalobce na spravedlivý proces. Žalobce měl reálně několikaměsíční prostor pro uplatňování obhajoby, což také činil; žalobce zaslal tři měsíce po uplynutí lhůty dle § 36 odst. 3 správního řádu „Doplnění vyjádření“, pět měsíců po uplynutí této lhůty pak žalobce doručil žalovanému „Doplnění podkladů pro rozhodnutí“. Obě tato podání včetně příloh žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí zohlednil; fakt, že se tak stalo pro žalobce nikoli příznivě, na tomto závěru nic nemění. Žalobce tedy nakonec měl dostatek času k doplnění důkazů i k vyjádření k podkladům rozhodnutí.

24. Žaloba je tak v této části nedůvodná.

IV.2.

25. Dále zdejší soud posuzoval, zda závěry napadeného rozhodnutí mají oporu ve správním spisu a zda jsou závěry žalovaného dostatečně podloženy a odůvodněny.

26. Z odborného stanoviska doc. Svobody plyne, že přestože je text zadávací dokumentace stručný, podává odborníkovi z oblasti přípravy staveb dostatečnou informaci pro zpracování nabídek včetně toho, jaké dokumenty mají být v rámci plánu organizace výstavby zpracovány, „...tedy použité pojmy jsou pracovníkům přípravy staveb dobře známy a jsou pro ně jednoznačné...“. Z tohoto odborného stanoviska soudu také plyne, že podle doc. Svobody poskytuje text zadávací dokumentace týkající se hodnotícího kritéria plán organizace výstavby dostatečné informace pro odborníky z oboru; „...tak jako oborové zvyklosti a pravidla vymezují pojmy jednotlivých použitých subkritérií, v zásadě vymezují také způsob jejich hodnocení, tedy aspekty, které by měly být objektivně hodnoceny lépe či naopak hůře při jejich zpracování. Tyto základní postupy by přitom měly být známy jak uchazečům o veřejnou zakázku, kteří jsou odborníky, tak odborné hodnotící komisi...“. Zároveň podle doc. Svobody nelze zcela vyloučit „subjektivní přístupy“, které nelze bezezbytku eliminovat. Hodnotící komise by podle doc. Svobody měla být schopna hodnocení subkritérií odůvodnit ve vztahu k oborovým standardům a pravidlům, což by mělo zaručit odbornou přezkoumatelnost závěrů hodnotící komise. Oborové standardy a pravidla, která jsou odborné veřejností známa, spolu s vymezením hodnotících kritérií v zadávací dokumentaci podle doc. Svobody poskytují dostatečnou informaci, jak požadované dokumenty zpracovat, aby byly ze strany zadavatele kladně hodnoceny.

27. Z odborného vyjádření Mgr. Ing. Rybky zdejšímu soudu plyne, že zadávací dokumentace týkající se hodnotícího kritéria Plán organizace výstavby poskytuje odborníkům v oblasti stavebnictví dostatek informací a nevzbuzuje pochybnosti o obsahu jednotlivých pojmů s hodnotícím kritériem spojených; je také zřejmé, jak mají být jednotlivé dokumenty v nabídce zpracovány. Podle Mgr. Ing. Rybky by případný způsob hodnocení hodnotícího kritéria Plán organizace výstavby hodnotící komisí bylo možno „...opřít o standardy a pravidla oboru...“. Podle Mgr. Ing. Rybky pojem „Plán organizace výstavby“ odpovídá pojmu „Zásady organizace výstavby“, který je upraven ve vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb; „...subkritéria a), b) a d) jsou pravidelnými a nutnými součástmi POV a to zcela pravidelně již od stupně projektové dokumentace (DUR, DSP) a stávají se tak součástí podmínek stavebního povolení. Plán jakosti (subkritérium ad c)) není dle běžných oborových zvyklostí vždy obsahem POV. Tato skutečnost však neznamená, že by tuto část nemohl zadavatel požadovat, neboť i tento aspekt má z hlediska obsahu dopad na organizaci výstavby...“. Ze druhého

odborného vyjádření, které žalobce předložil, tedy vyplývá, že uchazeči – jako stavební podnikatelé – měli jasnou představu o obsahu pojmu „Plán organizace výstavby“.

28. Z odborného posouzení doc. Svobody, který srovnal vymezení postupu hodnocení dílčího hodnotícího kritéria Plán organizace výstavby ve veřejné zakázce „Výstavba metra V.A (Dejvická – Motol) stavební část“ a ve veřejné zakázce „Výstavba metra V.A (Dejvická – Motol) technologická část“, plyne, že zadávací podmínky k veřejné zakázce „Výstavba metra V.A (Dejvická – Motol) technologická část“ neposkytují dodavatelům více informací, než zadávací dokumentace v nyní posuzované věci, a to ani po zohlednění dodatečných informací. Doc. Svoboda uvedl, že „...text obou zadávacích dokumentací je stručný, ale přesto odborníkovi z oblasti přípravy staveb podává dostatečnou informaci pro zpracování nabídek. Tedy použité pojmy jsou pracovníkům přípravy staveb dobře známy a jsou pro ně jednoznačné...“. Podle doc. Svobody neposkytuje zadávací dokumentace k veřejné zakázce „Výstavba metra V.A (Dejvická – Motol) technologická část“ více informací ohledně toho, jaké dokumenty mají být pro účely hodnocení zpracovány a ani jakým způsobem mají tyto dokumenty být zpracovány a chybí váha porovnání subkritérií; vodítkem pro hodnocení dílčího hodnotícího kritéria Plán organizace výstavby byly oborové standardy a pravidla.

29. Z napadeného i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí je podle zdejšího soudu srozumitelně podáváno, že žalobce měl pochybit tím, že neuvedl dostatečně upřesňující údaje, aby byl předem znám způsob hodnocení dílčího hodnotícího kritéria Plán organizace výstavby. Z odborných stanovisek a posouzení, která předložil žalobce v průběhu správního řízení, zdejšímu soudu vyplývá, že odborníkům z oblasti stavebnictví byl zřejmý obsah pojmu „Plán organizace výstavby“. Podle zdejšího soudu mohl být uchazečům – jako jistě odborníkům v oblasti stavebnictví – význam pojmu „Plán organizace výstavby“ znám a z informací v zadávací dokumentaci jim – jako odborníkům ve stavebnictví – mohlo být také zřejmé, jaké dokumenty mají v souvislosti s plánem organizace výstavby předložit v nabídce. To by také odpovídalo obsahu a závěrům uvedených odborných vyjádření, žalovaný to však nezpochybňoval. Podle žalovaného bylo totiž dílčí hodnotící kritérium Plán organizace výstavby v rozporu se zásadou transparentnosti nikoli proto, že by uchazeči nedisponovali informací o přesném obsahu pojmu „Plán organizace výstavby“, nýbrž proto, že žalobce nedostatečně vymezil klíč k hodnocení předmětného dílčího hodnotícího kritéria dle § 44 odst. 3 písm. f) ZVZ, tedy algoritmus, pomocí něhož bude hodnocena míra výhodnosti nabídky v tomto dílčím hodnotícím kritériu, jinak řečeno z jakých pohledů bude hodnoceno, jak jsou jednotlivé nabídky v tomto dílčím hodnotícím kritériu výhodné v porovnání s jinými. Podstatné podle žalovaného je, že žalobce neuvedl, které požadavky v rámci hodnocení předmětného dílčího hodnotícího kritéria považuje či bude považovat za „standardní“ a které návrhy uchazečů budou hodnoceny jako „více vyhovující potřebám zadavatele“, a tedy jednotliví uchazeči o veřejnou zakázku neměli v rámci dílčího hodnotícího kritéria konkrétně, přesně, srozumitelně a zpětně přezkoumatelně vymezeno, které jejich řešení bude považováno za řešení více „k plné spokojenosti zadavatele“ a „nadstandardně“ než řešení jiné.

30. V tomto závěru zdejší soud dává zapravdu žalovanému; přesvědčení žalobce, jež žalobce dokládá odbornými vyjádřeními, že samotná náplň uvedeného dílčího hodnotícího kritéria byla zřejmá, na tom nic nemění. Otázka dostatečného vymezení způsobu hodnocení dílčího hodnotícího kritéria jak z pohledu uchazečů, tak z pohledu zpětné kontroly hodnocení (tj. zda hodnocení v tomto dílčím hodnotícím kritériu nakonec odpovídalo pravidlům, která žalobce

v zadávacích podmínkách předem stanovil), je přitom otázkou právní, a žalovaný proto podle zdejšího soudu nepochybil, pokud nepřistoupil k provedení důkazu znaleckým posudkem dle § 56 správního řádu.

31. Lze přisvědčit žalobci, že je možné, aby přístup žalobce k vymezení Plánu organizace výstavby vycházel ze standardů a pravidel oboru, jak plyne ze žalobcem předložených odborných stanovisek, bylo by tomu tak podle zdejšího soudu nejvýše v případě, pokud by v zadávacím řízení bylo posuzováno, zda – záměrně zjednodušeně řečeno – Plán organizace výstavby byl předložen či nikoli (tj. zda je tato podmínka splněna či nikoli, zřejmě by to v takovém případě bylo zkoumáno v rámci posuzování splnění podmínek účasti v zadávacím řízení), nikoli v případě, že měla být hodnocena jeho míra (výhodnost) obsažená v nabídce v porovnání s jinými nabídkami.

32. Podle § 44 odst. 3 písm. f) ZVZ musí zadávací dokumentace obsahovat způsob hodnocení nabídek podle hodnotících kritérií. Správním spisem prochází čl. 17 zadávací dokumentace (Podrobné podmínky) – Kritéria pro zadání veřejné zakázky a způsob hodnocení nabídek. Ze zadávací dokumentace soudu plyne, že základním hodnotícím kritériem byla ekonomická výhodnost nabídky. Jedním z dílčích hodnotících kritérií byl také Plán organizace výstavby. Ze zadávací dokumentace dále vyplývá, že toto dílčí hodnotící kritérium sestávalo z více parametrů s různým maximálním počtem bodů v rámci konkrétního parametru. Ve vztahu k hodnocení parametrů stanovil žalobce klíč, podle kterého k parametru, který byl „...splněn nad rámec minimálních potřeb veřejné zakázky, nadstandardně a k jeho plné spokojenosti zadavatele...“, bude přidělen maximální počet bodů. K parametru, který byl „...splněn nad rámec minimálních potřeb veřejné zakázky, nadstandardně s určitou mírou výběrad...“, budou „...body přiděleny v rozmezí více než 0 bodů, ale méně než maximální počet bodů...“. K parametru, který byl „...splněn pouze na úrovni minimálních potřeb veřejné zakázky...“, bude přiděleno 0 bodů. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce vyjma obecných floskulí v zadávací dokumentaci skutečně neuvedl, jaký je „klíč“ (algoritmus) posuzování dílčího hodnotícího kritéria Plán organizace stavby.

33. Zdejší soud tedy dává žalobci zapravdu potud, že v rámci subjektivního (nepočitatelného, neměřitelného) hodnotícího kritéria – kterým v kontextu nyní posuzované věci dílčí hodnotící kritérium Plán organizace výstavby je – nelze prostor pro subjektivní přístup k hodnocení ve složitějších případech zásadně eliminovat. I při využití subjektivního (nepočitatelného, neměřitelného) dílčího hodnotícího kritéria je však nezbytné – při zohlednění zásady transparentnosti – aby jednotlivé nabídky uchazečů byly vzájemně porovnatelné; uchazečům tedy musí být ze zadávací dokumentace zřejmé, jakým způsobem budou jejich nabídky zadavatelem (hodnotící komisí) hodnoceny. V nyní posuzované věci žalobce v zadávací dokumentaci v části týkající se přidělování bodů jednotlivým parametrům v rámci dílčích hodnotících kritérií nijak neuvedl, jakým způsobem budou nabídky hodnoceny. Klíč, podle kterého měly být přidělovány body při hodnocení uvedených parametrů, byl naformulován obecně a lze jej použít takřka u kteréhokoli subjektivního (nepočitatelného, neměřitelného) hodnotícího kritéria (bez ohledu na jeho věcnou náplň). Je pravdou, že jednotlivé parametry dílčího hodnotícího kritéria – dopad realizace stavby na okolí (způsob zajištění ochrany životního prostředí), podrobný časový harmonogram, plán jakosti, způsob zajištění BOZP – byly vymezeny tak, že uchazečům (odborníkům v oboru) mohlo být zřejmé, jaké podklady mají předložit, ze zadávací dokumentace již ale nijak nevyplývalo, jakým způsobem bude toto dílčí hodnotící kritérium ve skutečnosti hodnoceno.

34. Zdejší soud tak shodně jako žalovaný dospěl k závěru, že žalobce v zadávací dokumentaci způsob hodnocení dílčího hodnotícího kritéria Plán organizace výstavby vymežil nedostatečně.

35. K tomu zdejší soud dodává, že naopak v zadávací dokumentaci v rámci realizace veřejné zakázky „Výstavba metra V.A (Dejvická – Motol) – technologická část“ byly podrobněji definovány jednotlivé parametry dílčího hodnotícího kritéria a uchazeči tak obdrželi informaci, co je v rámci těchto parametrů pro zadavatele významné, byť z povahy věci šlo pouze o vymezení samotného obsahu dílčího hodnotícího kritéria. Dodatečná informace, jejíž relevantní část prochází správním spisem ve vyjádření žalobce ze dne 10.11.2014, se pak vztahuje ke „klíči“, podle kterého byly přidělovány body v rámci jednotlivých parametrů. Podle přesvědčení zdejšího soudu tato dodatečná informace konkretizuje, jakým způsobem bude probíhat hodnocení nabídek v části týkající se dílčího hodnotícího kritéria. Z dodatečné informace plyne, že naplnění potřeb zadavatele (jako referenčního rámce pro „klíč“) bude hodnoceno kupříkladu dle základních certifikací či dle podrobnosti HMG (časový harmonogram postupu práce) a podrobnosti vymezení opatření obecného charakteru v oblasti ochrany ŽP, jakosti a zajištění BOZP. V nyní posuzované věci přitom ze zadávací dokumentace nijak neplyne, že je to právě míra podrobnosti HMG, která má být základem hodnocení. Ani postup žalovaného ve správním řízení, které se týkalo veřejné zakázky „Výstavba metra V.A (Dejvická – Motol) – technologická část“, tedy u žalobce nemohl vyvolat legitimní očekávání ve vztahu k nyní posuzované věci.

36. Žaloba je tak i v této části nedůvodná.

IV.3.

37. Žalobce dále namítá, že v nyní posuzované věci pochybení žalobce nemohlo podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky, neboť dodavatelé, kteří si vyzvedli zadávací dokumentaci, byli od účasti v zadávacím řízení odrazeni jiným důvodem a nikoli nedostatečným vymezením způsobu hodnocení uvedeného dílčího hodnotícího kritéria.

38. K „Doplnění vyjádření“ ze dne 20.3.2015 žalobce přiložil tabulku, ve které byly uvedeny další významné podzemní liniové stavby realizované v rámci Evropy. Z tabulky předložené žalobcem vyplývá, že v průběhu realizace prodloužení linky metra A v Praze souběžně v rámci Evropy docházelo k prodlužování či výstavbě linek metra v dalších osmi městech. Z odborného vyjádření doc. Hilara, které předložil žalobce v průběhu správního řízení, zdejšímu soudu vyplývá, že *„...nejčastěji na obdobné zakázky bývá podáváno do 5 nabídek, v některých případech pak i více... Tři podané nabídky nepředstavují výjimečně nízký ani vysoký počet...“*. Podle doc. Hilara dodavatelé, kteří si vyzvedli zadávací nabídku, ale již nepřistoupili k podání nabídky, neměli dostatečné zkušenosti s takto rozsáhlými a technologicky náročnými zakázkami. Potenciální dodavatelé, kteří si ani nevyzvedli zadávací dokumentaci, mohli být podle doc. Hilara ovlivněni tím, že v České republice tyto dodavatelé obecně nepůsobí a v Evropě byla souběžně realizována řada dalších podzemních liniových staveb; *„...Podrobnosti rozhodovacích procesů jednotlivých dodavatelů však nejsou k dispozici...“*. Podle doc. Hilara se tak „lze domnívat“, že nebyl podán vyšší počet nabídek z důvodu, že si o zadávací dokumentaci ostatní potenciální dodavatelé vůbec nepožádali, a bylo tak *„...velmi*

nepravděpodobné, že by důvodem jejich neúčasti v zadávacím řízení bylo vymezení dílčích hodnotících kritérií nebo jiné informace v zadávací dokumentaci uvedené...“.

39. Podle zdejšího soudu je důvodu vycházet ze specifického charakteru stavby metra; nepochybně jde o činnost, která vyžaduje, aby případný uchazeč o realizaci výstavby metra disponoval komplexními znalostmi i kapacitami, a lze tak usuzovat, že v rámci relevantního trhu se bude vyskytovat pouze omezené množství subjektů schopných realizovat výstavbu liniové stavby (metra) hornickým způsobem. Podle přesvědčení zdejšího soudu však přesto není reálné, aby odborníci z oblasti výstavby liniových staveb hornickým způsobem byly schopni nezpochybnitelným a vyčerpávajícím způsobem uvést všechny dodavatele (potenciální uchazeče), kteří disponovali kapacitami pro výstavbu metra. Ostatně i ze žalobcem předloženého seznamu staveb metra realizovaných ve shodném období je zřejmé, že ani jeden z vybraných dodavatelů se nepodílel na více stavebních akcích (tedy že by se „nedostávalo“ jiných dodavatelů), a to ani v rámci států, ve kterých bylo realizováno více podzemních liniových staveb (Španělsko, Itálie). Podle přesvědčení zdejšího soudu tedy ani žalobcem předložené vyjádření doc. Hilara nemůže stavět najisto, že se na relevantním trhu v posuzované době nemohl vyskytovat další dodavatel způsobilý předmět veřejné zakázky plnit.

40. Především však skutková podstata správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ zahrnuje jak poruchový, tak ohrožovací delikt (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.6.2016, č.j. 4 As 61/2016-34). Z výroku prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že se žalobce měl dopustit ohrožovacího deliktu. V takovém případě nebylo povinností žalovaného, aby prokazoval, zda deliktní jednání žalobce přímo zasáhlo objekt správního deliktu či nikoli, postačí potencialita založená na relativně rozumné hypotéze. Jestliže by žalovaný přistoupil k prokazování, zda jednání žalobce odradilo konkrétního uchazeče od podání nabídky, nejednalo by se již o delikt ohrožovací, nýbrž poruchový. V nyní posuzované věci není podstatné, zda na relevantním trhu a v posuzované době existoval uchazeč, který pochybením žalobce byl či mohl být poškozen. Potentialitu ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky ve standardu, jenž je především Nejvyšším správním soudem aprobován (rozsudky ze dne 28.6.2016, č.j. 4 As 61/2016-34, a ze dne 18.8.2016, č.j. 9 As 63/2016 – 43), žalovaný podle zdejšího soudu prokázal a v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

41. Žaloba je tak i v této části nedůvodná.

IV.4.

42. K uložené pokutě ve výši 8 500 000 Kč žalobce namítá, že její výše je nepřiměřená. Z vyjádření doc. Hilara navíc podle žalobce plyne, že postup žalobce nemohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Z kopie náhledu webové stránky žalobce „Dozorčí rada schválila zprávu o hospodaření“ procházející správním spisem vyplývá, že hospodářský výsledek žalobce za rok 2010 dosáhl hodnoty 1 354 272 000 Kč; jen výše kompenzace poskytnutá Hlavním městem Prahou žalobci dosáhla výše 11 455 890 000 Kč. Ze čl. IV. smlouvy o dílo ze dne 22.12.2009 pak plyne, že cena díla ke dni podpisu smlouvy byla stanovena ve výši 13 614 919 391 Kč.

43. Podle § 120 odst. 2 písm. a) ZVZ bylo možné uložit za správní delikt pokutu do 5 % ceny zakázky, tedy až do výše 680 745 970 Kč. Je pravdou, že žalovaný vycházel pouze z potenciality možného omezení účasti dalších dodavatelů v souvislosti s pochybením žalobce, což odpovídá pojetí správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ jako deliktu ohrožovacího, z něhož však nplyne, že by při dovození „pouhé“ potenciality vlivu na výběr nejhodnější nabídky měla být ukládána nižší pokuta než v případě skutečně prokazaného vlivu na výběr nejhodnější nabídky, resp. že by závěr žalovaného, že postup žalobce „pouze“ mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky, měl být pokládán za polehčující okolnost. Za situace, kdy horní hranice pro uložení pokuty dosahovala 680 745 970 Kč a žalobci byla uložena pokuta ve výši 8 500 000 Kč – tedy ve výši 1,2 % z maximální možné výměry pokuty – podle zdejšího soudu uložená pokuta dostatečně zohledňuje potencialitu důsledků deliktního jednání a ohrožovací charakter deliktu. Nadto podle zdejšího soudu nelze přehlédnout, že svým rozsahem i charakterem je stavba metra co do množství vynaložených veřejných prostředků výjimečnou veřejnou zakázkou. Pak podle přesvědčení zdejšího soudu výše uložené pokuty není nepřiměřená; výše pokuty nezpůsobuje nezákonnost napadeného a prvostupňového rozhodnutí.

44. Za této situace lze uvážit o moderačním návrhu. Ten je uplatňován proto, že pokuta není podle žalobce přiměřená. Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. soud může, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s., od trestu za správní delikt upustit nebo jej v mezích zákonem dovolených snížit, pokud byl trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Pokud zdejší soud z důvodů žalobcem uváděných neshledal, že by pokuta byla nepřiměřená, tím spíše nemůže dovodit, že by byla zjevně nepřiměřená, což je podmínkou pro její snížení nebo úplné upuštění od ní. Proto ani tomuto návrhu soud nevyhověl.

IV.5.

45. Zdejší soud ze shora uvedených důvodů na věc nahlíží v nosných ohledech shodně jako žalovaný v napadeném a jemu předcházejícím rozhodnutí; závěry žalovaného jsou podle zdejšího soudu opřeny o odpovídající skutkový podklad a nevykazují žádnou chybu v jeho hodnocení. Žádný ze žalobních bodů, jak byly v žalobě uplatněny, zdejší soud nepokládá za důvodný, nad jejich rámec nelze ve vztahu k napadenému rozhodnutí dovodit ani žádný nedostatek, který by vyvolával vadu, k níž by musel zdejší soud přihlídnout z úřední povinnosti.

46. Proto zdejší soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl a nevyhověl ani moderačnímu návrhu uplatněnému podle § 78 odst. 2 s.ř.s.

V. Náklady řízení

47. Výrok o nákladech řízení účastníků se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Úspěšný byl žalovaný, tomu však podle obsahu správního spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti a náhradu žádných nákladů řízení ani nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 2. května 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu